

2B: Filosofi

Erik Bengtson: "**Doxa, Episteme and Rhetoric in Plato: misconceptions and possibilities**"

In this paper, I present the most significant results of the first part of my thesis, The Epistemology of Rhetoric, which was defended in Uppsala on March 1, 2019.

In this part of the thesis, I investigate the opposition between opinion (*doxa*) and true knowledge (*epistēmē*), which has been said to be at the very heart of the birth of rhetoric itself. I show through readings of Plato's dialogues, primarily the *Gorgias*, *Phaedrus*, and *Republic* that the contemporary rendering of this birth is, however, haunted by simplification and misrepresentation.

To put it simply, there is no explicit conflict between "doxa" and "episteme" in *Gorgias* as numerous textbooks and encyclopedias claim. I also show that when we look elsewhere in the Platonic oeuvre for that infamous conflict, we perhaps find it, but most of all, we find a more complicated and thus more interesting rendering of the epistemic tensions related to rhetoric.

I argue that locating and scrutinising the cracks in the rendering of Plato within rhetorical studies today provides avenues toward a contemporary epistemology of rhetoric, and thus to an alternative to the traditional way of reassessing rhetoric in the wake of Aristotle.

Emil Perron: "**En wittgensteiniansk løsning på problematisk kommunikasjon vedrørende klimaforandringer og dets tilhørende myter**"

Klimaforandringer har vært en menneskeskapt utfordring man nå har vært klar over i mange tiår. Likevel kan man i dag konstatere at kommunikasjonen vedrørende klimaforandringer har vært overraskende og beklageligvis særdeles ineffektiv i å mobilisere til handling. Vi vet, men vi agerer lite til fordel for saken. I denne artikkelen hevder jeg at én av grunnene til dette er hvordan klimaforandringer og dets løsninger blir språklig formulert – ofte som myter – og at løsningen på dette kan komme med hjelp fra Wittgensteins forståelse av språk. Myter, slik som "klimavennlig, ren olje", "gass er en klimaløsning", eller enkelte former for "teknologioptimisme", er ofte språklig utformet som deskriptive sannheter om verden ved at de ofte er formulert som deklorative setninger i presens. I motsetning til normativt språk så oppfordrer ikke mytene til handling. Det er også vanskelig å motarbeide slike myter med fakta da mytene nettopp hviler på språklig tvetydighet og usikkerhet. Når språket ikke er en nøyaktig representasjon av verden vil ikke påstandene ha en (åpenbar) sannhetsverdi, hevder Wittgenstein, som betyr at man heller ikke kan bedømme påstandene og tillegge dem en verdi av enten sannhet eller løgn. Løsningen på klimamyter finnes altså i språket, ikke i mer fakta. Klimamyter viser oss mulighetsbetingelser som ikke korresponderer med en faktisk virkelighet. Wittgensteins språkspill kan hjelpe oss med å påpeke at språket determinerer mulighetsbetingelsene for handling. Det første steget mot handling, og især reflektert handling, er å identifisere mulig handling, eller handlingsrom. Dermed må vi først språklig, og altså konseptuelt, formulere situasjonen korrekt ved å

unngå klimamyter. I klimamyter blir handlingsrommet feilaktig presentert. Wittgensteins språkspill kaster lys over hvordan språket former vårt potensielle handlingsrom. Dette åpner for mulig handling som bedre korresponderer til virkelighetens klimaforandringer, også ved å unngå tvetydige klimamyter. Vi kan nå altså se potensielle handlinger i handlingsrommet og dermed kunne gå til handling. Kun ved først å løse de språklige flokene ved klimamyter kan vi begynne å se hvordan vi kan handle. I så måte har Wittgenstein sin rettmessige plass i en diskusjon om klima-kommunikasjon.

Noah Roderick: "**Breaking Symmetry: The Case for Exaptation in Genre Evolution**"

In the classical division between poetical and rhetorical genres, the former were seen as categories conforming to natural types of aesthetic experience, whereas the latter were shaped by stable, discrete convergences of setting and purpose. Led by scholars such as Miller (1984), Bazerman (1988), and Devitt (2004), the legacy of rhetorical genre studies in the late twentieth century has been to demonstrate the generative epistemic (as opposed to the normative) work that genres do. Here, the recurrent nature of rhetorical actions plays a vital role in selecting and even shaping knowledge of the situations to which those very actions are a response. But despite this revolution in thought, recurrent rhetorical actions (i.e. genres) are still understood to emerge and evolve out of (albeit shifting) convergences of rhetorical purpose and setting. The prevailing assumption, in other words, is that the evolution of genres is adaptive. The adaptation hypothesis presents a neat theoretical symmetry, since a genre-based understanding of rhetorical action holds that succeeding in one's rhetorical purpose is presupposed in part by successfully adapting to the genre that is mediating the rhetorical situation. A further benefit of this theoretical symmetry is that it provides ready-made historical and ethnographic methodologies for studying the evolution of generic content.

Without wholly displacing the role of adaption in genre evolution, this presentation makes a case for exaptation. Exaptation is a term borrowed from evolutionary developmental biology wherein mutations selected for one functional advantage may end up serving an entirely unrelated function. In my borrowing of the concept, I argue that when an agent imitatively adapts to the form of a genre for a given rhetorical purpose, she may be adapting to purposes undisclosed in the present situation. As such, this presentation attends to the phenomenology of recurrence and how invariant features of genres are intuited and then imitated so that genres can be described ontologically as metastable objects existing in phased space. Among other things, this requires a reexamination of aesthetic experience and form in rhetorical genre studies. While the exaptive view of genre evolution does not lend itself so easily to existing historical and ethnographic methodologies, I will show that it may have experimental value in other settings, such as in the problem of typified behavior in robot-human interaction.